



Усний журнал

**"Ми роду козацького
діти, землі
української цвіт"**

Мій край чудовий Україна!
Тут народились ти і я,
Тут над ставком верба й калина,
Чарівна пісня солов'я.

Ведучий

Земле моя рідна – це моя Україна! Щасливі ми, що народилися і живемо на чудовій, багатій землі. Тут жили наші прадіди. Тут корінь роду українського, що сягає сивої давнини, одвічних добрих традицій.

Ведучий

Тут ми робили свої перші кроки, відкривали навколишній світ. Тут нам уперше забриніли звуки рідної мови, завдяки якій ми усвідомили самих себе. Тут ми навчилися відповідати усмішкою на усмішку, співчуттям на чужий біль.

Мій рідний край, земля моя свята,
Життя мого колиска калинова...
Тут синь гаїв і неба чистота,
І мила серцю українська мова.
Тут перший крок, і перша висота,
І я сама, і вся моя родина,
Щасливі та сумні мої літа,
І стежка в отчий край одна єдина.

Моя Батьківщина – це край неозорий,
Мамина пісня і стежка до школи.
Ласкаве проміння що кидає сонце,
Калина квітуча якраз під віконцем.

Ліси і поля, річки і моря,
Це все – Україна квітуча моя.
Тут батько і мати мене колихали,
І кращого краю я в світі не знаю!

Україно, земле рідна,
Земле західна і східна,
І південна і північна, -
В нас любов до тебе вічна!
Всіх єднає рідна мова,
Золотиста, барвінкова.
Україно, земле рідна,
Земле сонячна і хлібна,
Ти навек у нас одна.
Ти, як мати, найрідніша,
Ти і взимку найтепліша,
Наша отча сторона.

Ми є діти українські –

Хлопці і дівчата,
Рідний край наш – Україна
Велика й багата.

Ми є діти українські –
Український славний рід!
Дбаймо, щоб про нас маленьких
Добра слава йшла у світ.

Я маленька українка –
Треба всім це знати!
Українець є мій тато,
Українка – мати.

Ось небо блакитне і сонце в zenіті!
Моя Україна - найкраща у світі!
Моя Україна – це ліс і озерця,
Безмежні степи і чарівні джерельця.

Красиві пейзажі і гори високі,
Маленькі струмочки і ріки глибокі.
Міста старовинні і замки прекрасні,
Великі будови і дуже сучасні.

Сади чарівні, мальовані села,
Моя Україна – це пісня весела,
Це щира, багата, як світ, її мова.
Крилата, така мелодійна, чудова!

Її обереги – верба і калина.
Найкраща у світі моя Україна!
Нам найрідніші вітчизна і мати,
То як же нам, дітям, її не кохати!

Моя Україна – козацька слава!
Така волелюбна і мирна держава.
Вона дорога нам, і рідна, і мила,
Бо світ перед нами, як мати, відкрила.
Вітчизна свята, дорога Україно,
Для кожного з нас ти у світі єдина.

Краю мій коханий, щире твоє слово,
Небо твоє ніжно-голубе,
Рідна Україно, земле колискова,
Обіймаю піснею тебе.
Світе мій широкий, воленько ласкава,
Доле моя, радосте моя!
Вічна Україно, квітне твоя слава

Невмирущим співом солов'я.
Краю мій зелений, золото вербове,
Стежка моя, роси голубі!
Мати Україно, сонце чорноброве,
Уклоняюсь піснею тобі.

Моя Україно, кохана земляця,
Вродлива і юна, як чиста весна.
Дай людям напиться з живої криниці,
Щоб ніжно дзвеніла у серці струна!
Моя Україно! Світання у полі,
Вінок золотистий, ясна височінь.
Багато пила полинової долі,
Багато страждала, тепер - відпочинь!
За тебе йшли битись на бій козаченьки,
Стрільці січовії, повстанці УПА.
Поклали голівоньки браття рідненькі,
Щоб зникла із серця солоня ропя.
Моя Україно, народ мій коханий,
Брати-українці, мої земляки!
Мерщій поєднаймо серця полум'яні
На вічні роки і прийдешні віки.

Ведучий.
Вже скільки закривавлених століть
Тебе, Вкраїно, імені лишали.
Тож встаньмо, браття, в цю урочу мить:
Внесіте прапор вільної Держави!
Степів таврійських і карпатських гір
З'єднався колір синій і жовтавий.
Гей, недругам усім наперекір –
Внесіте прапор вільної Держави!
Ганьбив наш прапор зловорожий гнів,
Його полотна в попелі лежали.
Але він знов, як день новий, розцвів.
Внесіте прапор вільної Держави!
Повірмо в те, що нас вже не збороть,
І долучаймось до добра і слави.
Хай будуть з нами Правда і Господь –
Внесіте прапор вільної Держави!

*Під маршову мелодію прапороносці урочисто вносять українське
знамено. До прапора підходять юнак-українець та дівчина- українка.
Вклякнувши на одне коліно, гордо і пошанно цілують полотнище.
Піднявшись, промовляють клятву.*

Дівчина.

Клянемося «Кобзарем» Тараса,
Геніями Лесі і Франка,
Що не зродиться пахолків раса
З крові Гонти і Залізняка.

Хлопець.

Клянемося Богом України,
Що вмеремо, та не підем в ярмо.
Дух, воскреслий з темної руїни,
На наругу в рабство не дамо.

Звучить Державний Гімн України (музика Михайла Вербицького, слова Павла Чубинського), усі учасники виконують його стоячи.

Оповідач 1. Краю ти мій тополиний! Краю золотого поля і блакитного неба! Скільки ти звідав за суворі віки?! Топтали тебе копитами ворожі орди чужинців, плюндрували ясну красу, підкоряли тебе огнем і мечем. І тоді твої білі хати і зелені тополі палали, ніби свічі, під похмурим, свинцевим небом. *(Іван Цюпа)*

Оповідач 2. Краю ти мій билинний, свободолюбний! На твоїх просторах, на берегах тихих річок не раз вирішувалася доля нашої вітчизни, і про це свідчать сиві могили, і закам'янілі пам'ятники, і древні дуби-дідугани, які таке бачили за віки. *(Іван Цюпа)*

Оповідач 1. Краю мій вільний, нескорений, оспіваний у мужніх думах кобзарів і задумливих піснях ліриків, і в материнських ласкавих піснях. Ти і сам - мов пісня, як світла дума народу. *(Іван Цюпа)*

Оповідач 2. Краю вільний хліборобський, краю золотих пшениць, зелених баштанів, вітряків, краю степових криниць, калинових гаїв і замріяних верб обіч курних степових доріг. Як ти змінився навіть за моє коротке життя! *(Іван Цюпа)*

Я твій від паростка зерна твого і до тугого колоса. І все, що в моєму серці, я віддаю тобі, дорогий мій краю. А якщо я упаду в пізню пору моєї осені, то хотів би прорости на твоєму родючому лоні зеленим стеблом молодого жита. *(Іван Цюпа)*

Пісня «Соборна Україна»

Дівчата в українських костюмах виходять на сцену, тримаючи в руках вінок

. Читець 1.

Озирнімось на мамин вінок,
Не забудьмо квіток повиток.
І згадаймо пісні чарівні,
Що пробуджують думи ясні.

Читець 2.

У вінку запишались всі барви,
В нім буяють цілющії трави –
Синьоокі волошки, рута-м'ята пахуча,
І барвінок, й ромашка квітуча.

Читець 3.

Жар-червоні мачинки між ними
Грають барвами аж вогняними.
І лілеї хитають чарівними квітками,
І сміються тендітні стеблини дзвінками

Читець 4.

Синьоокі волошки - то очата дівчини,
Мак червоний - то врода хлопчини,
Рута-м'ята - душі гіркота,
А ромашка - душі чистота.

Читець 5.

Всі ці квіти - життя України.
В них історія, доля людини,

В них - журба, і надія, й пісні,
Про майбутнє в них мрії ясні.

Читець 6.

Тож єднаймося, як квіти, й ми, друзі,
За руки візьмімось тісніше у крузі
В єдину і мирну родину
За щасливу і вільну Україну.

Пісня « Вінок »

Рідний край! Починається він із батьківського порога , стежини до хати, що ніжно стелиться в садочку. А ще він починається із маминої пісні колискової. Для кожної людини найдорожчий той край, де вона народилася, звідки пішла у світ. Для усіх нас найдорожче, найкраще у світі наше рідне село. Тут жили наші діди, прадіди, тут живуть і працюють наші батьки. Тут корінь нашого славного роду українського.

Учениця

Пахне рідне село тишиною лугів,
І роздоллям небес, і піснями гаїв,
І полями, де сонячне світить чоло,
І полями, де сонячне світить чоло!
І хлібом, і цвітом,
І прадідом-дідом
Гріє душу село
Моє рідне село

Всі кудись від'їжджають,
А я приростаю до тебе
Калинова колиско, моє рідне і тепле село
Я люблю твої доли і верби, і зоряне небо.
Калинова колиско, моє рідне і тепле село.
Знаю, будуть дороги, хоч круті та широкі,
Але завжди до тебе повернуся я,
Любиме село.
Бо на світі одне
Ти даєш мені ласку і спокій.
Ти даєш доброту,

Моє рідне, любиме село.

Хочу я, щоб завжди ти співало,

Цвіло і раділо,

Щоб щасливо в тобі,

Як в моєму дитинстві було.

Хочу я, щоб завжди із пісень молоділо

Білохате моє, українське співуче село.

Як і кожне село на Україні, Великі Кусківці складаються з довгих вулиць та маленьких куточків. З давніх давен існують традиційні назви вулиць. Є вулиця Великий Куток, Шкільна, Вишневецька, Рибча, Садова, Фільварок.

Всім відомо, що живуть у нас майстрині вишивальниці, майстрині випікання хлібних виробів.

Село потопає у зелені лісів, у квітучих садах. Є невеличкий ставок, церква, магазини, будинок культури, медпункт, пам'ятник загиблим воїнам – односельчанам.

Багато вчителів, медиків, інженерів, міліціонерів, хліборобів виросло у нашому селі.

Тож від нащадків хліборобського роду,

Із колосків великокусковецької пшениці

Прийміть в дарунок наші

Пісня « Село моє»

За горами, за лісами, за широкими полями,

Не на небі-на землі, живуть люди у селі.

В будень люди всі працюють

Орють, сапають, майструють,

Дружно сіють всі пшеницю, і картоплю й бурячки

Та й везуть всі залюбки у Тернопіль на базар

Продавати свій товар.

Товар, як не продадуть,

То підвечір роздають

І на плечі взяв мішки

Їдуть вони навпрошки

Знов копать повні мішки.

Як приходить свято

Люблять всі відпочивати

В магазині посидіти, футболу пограти,

А матусі мають час їсти зготувати.

Чи не найлюбленішою стравою у нашому селі є вареники з сиром.

В селі Великі Кусківці
Вареники смачні
Приходьте до нас в гості
Запрошуєм усіх.

А зараз **послухайте гумореску « Як я з татом вареники варив»**

Люди в нашому селі дуже працьовиті
Не сплять вони вдень й вночі, а працюють від душі.
Ледарів не люблять.
Бо в народі кажуть « Будеш трудитися – будеш кормитися»
« Без труда – нема добра».

Пісня « Грицю, Грицю до роботи»

Я під сонцем багатства не знаю,
Що затьмарило б душу мою,
Лиш земля моя бачиться раєм,
Я на ній повним зростом стою.
Кожну квітку я хочу відчути
І стеблинку всім серцем своїм,
Щоб в житті найдорожче збагнути
І зробити затишним наш дім

Вед.:

Село... Багате, щасливе, квітуче... А чи завжди воно було таким?
Чи завжди на обличчях його жителів грала весела усмішка і променилися радісно очі. Давайте заглянемо в історію і відкриємо трагічну сторінку в історії нашого села. Великим тягарем була війна і для міст, і для сіл. Із зброєю в руках односельці захищали свою країну, були нагороджені урядовими нагородами, багато наших односельців не дочекалися із війни додому рідні. Вони віддали своє життя в боротьбі з фашизмом.
В центрі села височить Обеліск Слави . На цвинтарі —могила невідомим солдатам. Тож завжди пам'ятайте наших визволителів, що віддали своє молоде життя за нас.

ВЕД:

Живі свідки довгої запеклої війни - наші дорогі ветерани. Їх скроні вкриті сивиною . Скільки горя , розлуки випало на їх долю. Їх молодість обпалена

війною. В голоді, в холоді, у вогні серед смерті вони здобували нам перемогу. І вистояли, перемогли. І за це їм велике спасибі.

ВЕД:

В роки війни із нашого села фашисти примусово вивозили до Німеччини молодих хлопців і дівчат. Вони втратили свою юність, працюючи в державі завоюників. Витримали нелюдські умови життя, жорстокі катування і повернулись додому. Повертались хто пішки, хто верхи на вугіллі, яке перевозили товарні потяги, будь як, аби додому, до свого рідного села. Їх називали --остарбайтери.

Пісня «УПА»

Учениця

Село моє: луги і степ довкола ,
І річечки розливи навесні...
В селі моїм до болю рідна школа
І знов чомусь наснилася мені.

ВЕД:

Майбутнє нашого села підростає у стінах школи. Педколектив прикладає всі зусилля аби у світ виходили добрі , чесні, працьовиті люди.

На поетичну творчість надихає рідне село учнів нашої школи.

Давайте послухаємо їхні вірші. (На фоні музики учні розказують вірш)

Годинник тихо стрілки розставляє

Дзвенять вони, і сіється імла.

Так, зрозуміла я давно: немає

У світі кращого від нашого села.

Пастух надвечір зорі розсипає

З торбини, котру пташка подала.

Так, зрозуміла я давно: немає

У світі кращого від нашого села..

На яворі десь соловей співає

Пожежами вже сонця схід пала

Так, зрозуміла я давно: немає

У світі кращого від нашого села.

Великі Кусківці - моє рідне село,
Найкраще у світі для мене воно.
Тут я народилась і тут я живу,
У цьому селі я до школи ходжу.
Ця школа улюблене місце дітей.
Вчать тут читати, писати, лічити.
Любить Батьківщину і вірно дружити.

Школа це джерело, де народжуються таланти.
Школа- центр духовної культури, де вчать спілкуватися, співати, танцювати.

Вашій увазі пісня « Оленка»

Україна... В одному цьому слові й для нас і навіть для чужинців бринить музика
смутку і жалю...

Україна – країна трагедій і краси, країна, де найбільше люблять волю і найменше
знали її, країна гарячої любові до народу й чорної йому зради, довгої, вікової
героїчної боротьби за волю. Шлях України позначений високими степовими
могилами, руїнами та прекрасними піснями.

Козаччина... Найлегендарніше минуле нашого українського народу, його
святиня, символ свободи, людської гідності, талановитості.

(Звучить музика і заходять з піснею козаки)

Добрий день, дорогі гості,
Вас вітаєм дуже радо
Вчителів, дітей, батьків
Всіх вітаєм у цей день.

Гей, козаки, козаченьки
Славно вміли жити,
Від заклятих воріженьків
Землю боронити.

Скрізь гриміла наша слава,
Що живе і нині
Стала слава козацькая
Славою України.

Нині - вільна й незалежна
Україна – ненька
Її ревно захищають
Нові козаченьки.

Пісня « Козацька похідна»

Кошовий: Що говорить вам козак,
Це крилате, горде слово?
Чом завжди буває так,
Що світлішає від нього.

Козак – герой народу України
Козакувати справа не проста
Коли державу відбудуєм незалежну
Красою слава запалає. Золота.

Козаки – це вільні люди!
Козаки – безстрашні люди!
Козаки – борці за волю,
За народну щасну долю.

Кошовий: Козацькому, ви, бачились, раді?
Скажіть, чи готові ви жити по правді?
Готові. І жити чесно будем
І правил ми козацьких не забудем

Козак - чесна, смілива людина,

Найдорожча йому - Батьківщина.

Козак - слабкому захисник

Цінити побратимство звик!

Козак усім народам друг

І лицарський у нього дух.

Козак вкраїнську любить мову

Він завжди здержить своє слово!

Всі: Щоб козацькому роду не було переводу,

Присягаєм на вірність Вітчизні й народу!

Пісня « Козацькому роду нема переводу»

Вед: 14 жовтня кожного року увесь християнський світ з глибокою любов'ю, вдячністю і надією славить Пресвяту Богородицю, Матір Спасителя світу Ісуса Христа.

Для нас, українців, це свято християнське і національне, воно символізує зв'язок поколінь, невмирущість героїчних традицій нашого народу.

Вед2: Свято Покрови було найбільшим святом для козаків. Цього дня у них відбувалися вибори нового отамана. Наші лицарі вірили, що свята Покрова охороняє їх, а Пресвяту Богородицю вважали своєю заступницею і покровителькою. Багато церков маємо побудованих на честь свята Покрови.

Вед: Козаки настільки вірили в силу Покрови Пресвятої Богородиці і настільки щиро й урочисто відзначали свято Покрови, що впродовж століть в Україні воно набуло ще й козацького змісту та отримало другу назву - Козацька Покрова. З недавніх пір свято Покрови в Україні відзначається ще й як день українського козацтва.

Вед4: Українська Повстанська Армія, яка постала в час ІІ світової війни на землях Західної України як збройна сила проти гітлерівської та більшовицької окупації батьківських земель, теж обрала собі свято Покрови за День Зброї, віддавшись під опіку святої Богородиці.

Вед5: Українська Повстанська Армія героїчно і жертовно боролася за Самостійну і Соборну Державу. Найкращі сини й доньки української нації встали до лав борців проти чужоземного поневолення. УПА воювала проти польських шовіністів Армії Крайової, проти гітлерівської Німеччини і комуністичного Радянського Союзу. Війна з московськими окупантами велась українськими повстанцями майже 10 років після завершення II світової війни.

Вед6: Окреслюючи перспективи майбутнього, ми повинні вдивлятись в минуле, черпати з нього той безцінний скарб, який не дасть загубити головне, розчинитися серед дрібних проблем.

Пісня « Козаки»

Біда увірвалася в мирні дні,-
І, взявши до рук старі автомати,
Пішли боронити свій рідний народ
Сини і заплакала мати.

Українська незалежність дається нам нелегко. Ніхто б не подумав, що на рідній українській землі в ХХІ сторіччі лунатимуть постріли, убиватимуть людей.

Наша історія мала багато трагічних періодів, коли свобода і факт існування українського народу опинявся під загрозою. Але завжди в такі періоди кращі сини і дочки країни ставали на захист своєї землі, своєї держави, своїх співвітчизників.

Нині знову прийшов цей час – час вибору між свободою та рабством, світлим майбутнім та темним минулим , справедливістю та тиранією. Історія повторюється.

Важко тій країні, яка не має своєї історії, важко тому народові, хто її забуває. А ще важче тій нації, яка не знає свого минулого. Була та й є своя історія і в українців. Історія страшна і кривава, історія трагічна і непідвладна людському суду.

На 23 році української незалежності наші очільники знехтували волю народу.
Помаранчевий здвиг, що лише засвітився свічкою і не зміг розгорітися, тепер
запалав праведною іскрою у згарищі, полум'яною ватрою революції Гідності.
Засяяла в очах надія! Віра у правду! Люди встали за волю.

Гуде майдан, шумлять знамена, а буря дихає.
Злилися ріки люду українського від берега Дунаю до Десни,
Від Тиси до Дінця

Повстали у серці Столиці
Одеса, Донецьк і Львів
- Студенти міцні, мов криця
- Майдан прапорами зацвів.
Бідкалась ніч на чатах,
Тишу зірвало: «Фас!»
«Беркут» у шкірі ката
Тупо здійснив наказ...
Шкірилась хижо потвора,
Чорно кипіла лють,
Тішився монстр: «Скоро Євромайдан знесуть...»
Люто шакали жерли
Кров безборонних дітей
«...Не вмерла, іще не вмерла...»
Рвалось із юних грудей!
Не вмерла... За брата, за сина
Михайлівський вдарив дзвін.
Геть банду! Вставай, Україно!
Революція. Прагнемо змін.

Перші вбивства протестувальників на Майдані відбулися 22 січня 2014 року: тоді під час наступу «Беркуту» на вулиці Михайла Грушевського у Києві вбиті Сергій Нігоян та Михайло Жизневський. Того ж дня від катувань та переохолодження помер Юрій Вербицький. Після того ще кілька активістів померли в лікарнях від отриманих поранень. Пік смертей на Майдані розверзся 18- 20 лютого, коли в сутичках із силовиками загинуло близько ста людей.

Мамо, не плач. Я повернусь весною,
У шибку пташинкою вдарюсь твою.
Прийду на світанні в садок із росою,
а, може, дощем на поріг упаду.

Голубко, не плач. Так судилося, ненько,
що слово «бабуню» вже не буде твоїм.

Прийду і попрошуся в сон твій тихенько,
розкажу, як мається в домі новім.

Мені колискову ангел співає
і рана смертельна уже не болить.

Ти знаєш, матусю, й тут сумно буває:
душа за тобою, рідненька, щемить.

Мамочко, вибач за чорну хустину,
за те, що віднині будеш сама.

Тебе я любив, і любив Україну.
Вона, як і ти, була в мене одна.

В моїй країні сьогодні траур...

Гудуть Карпати, реве Дніпро.

Над вбитим плаче безсила мати,

Чи рідний, чи чужий - вже все одно.

Їх не вернути, їх не забути.

Бо в пам'яті немає забуття.

Вони Герої, вони Безсмертні.

Вони віддали за нас Життя! Вічна пам'ять!!.

Звучить лемківська народна пісня «Пливе кача», яка то посилюється, то поступово затихає. На екрані демонструється відеоряд «Небесна сотня»

Усіх загиблих пошануймо нині

Скорботною хвилиною мовчання.

А сотню вже зустріли небеса... Летіли легко, хоч Майдан ридав...

І з кров'ю перемішана сльоза.... А батько сина ще не відпускав.

Й заплакав Бог, побачивши загін. Спереду - сотник, молодий, вродливий,
І юний хлопчик в касці голубій, І вчитель літній, сивий-сивий. І рани їхні
вже не їм болять... Жовто-блакитний стяг покритв їм тіло... Як крила ангела,
злітаючи назад, Небесна сотня в вирій полетіла...

Складна і бурхлива твоя доля, рідна земле! Сусідня держава вже вкотре
зазіхнула на твою територію. Цілиться дулом танка аж у саме серце. Дітей
твоїх ведуть загарбники у неволю. Ворог імені твого справжнього не
визнає.

Іде війна. І це мені не сниться.

Іде чи в брід, чи навмання. В ній переходять всі границі І вороги, і
їх брехня. Іде війна, як темний морок ночі. Нема їй ані стриму, ані
спину. І бреше підлий ворог в очі І «по-братерськи» цілить в
спину. Іде війна, не нами розпочата. Запущена із ззовні, наче вірус.
І крутяться машинні коліщата: Смерть - в плюс. Життя - у мінус.
Іде війна. Немов вогню лавина. Не видно ні кінця в ній, ані дна.
Синів своїх хоронить Україна І в цифри перейшли вже імена!

Ми- українці, ми - мирна нація, ми хочемо спокою у нашій
державі, тихих світанків, мирного неба над головою. Сьогодні
хочемо подарувати вам символ миру –голуби. Нехай вони
принесуть мир у ваші домівки, та у наш спільний дім – Україну.

Єднаймося, браття! Хай чиста іскрина Запалить любов'ю гарячі
серця Й піснями наповниться вся Україна Від щастя, якому не
буде кінця.

Не рвіть Україну брати на шматки
Бо що нам ділити на спільному полі?
Один в нас Чорнобиль. Одні колоски.
Одна у нас кривда, і правда, і воля! Одна у нас віра! І хрест наш важкий,
Та нам його і нести на Голгофу.
Не рвіть Україну! Не рвіть на шматки,
Бо рід наш змолотить, зімне катастрофа!
У матері ж серце не ділять сини.
На прапорі нашім — і небо, й колосся!
«Не рвіть Україну», — кричать ясени,
«Болить мені, діти!..» — Вкраїна .голосить.
До гурту, до купки єднаймось усі,
Гряде хай родина козацька, велика,
Любіть Україну в пречистій красі,
Любіть її, рідну, святу, як Великдень!.
. Хай єдність віщує народу добро,
Бо й так натерпілися лиха і горя...
Не рвіть Україну! — бандурить Дніпро.
— Хай кожен за неї буде ратоборець!»
— ...О, праведний Боже! Від бід захисти,
— Довіку нам, земле, лишайся священна.
— Не рвімо Вкраїну!.. Не рвімо, брати,
— Хай буде єдина навік суверенна!
— Одна у нас ненька, одні колоски,
— Одна у нас правдою свячена воля.
— Не рвіть Україну!.. Не рвіть на шматки...
— І буде, дай, Боже, в нас щастя і доля!
—

Є на світі одна Україна, як тільки одна є в нас мати, і їй наша найсвятіша,

дитинна любов! Є одна Україна, як одна Мати Божа, і перед образом святої Матері, що у світ наш Бога принесла, повторимо заповітне Тарасове слово: «Свою Україну любіть, Любіть її. Во время люте, В останню тяжкую минуту За неї Господа моліть».

Вед. 2. «Прийми, Боже, молитву своїх дітей, бо ми просимо за Україну, за рідну Матір і молитва наша праведна, як і любов», - говорив Ярема Гоян.

Хлопець.

Україно, молюся за тебе,
Як за матір гріховно-святу,
За блакить твого вічного неба
І за ниву твою золоту.

Отче наш,
у Твоїм часоплині
Все минає - ридай не ридай.
Боже, вибач гріхи Україні
І надалі грішити не дай.

Виконується пісня «Боже Великий, Єдиний...»

Ведучий 1. В усі часи наша земля народжувала синів і дочок, які палко любили свій народ і закликали люд не коритися зайдам. Були в нас і Богдан Хмельницький, і Петро Дорошенко, і Павло Полуботок, і Іван Мазепа. Були Тарас Шевченко, Іван Франко і Леся Українка.

ведучий 2. Були козаки і січові стрільці, юні гімназисти, що полягли під Крутами, дисиденти-шістдесятники, і студенти дев'яностих, і Небесна сотня новітнього часу.

Вже були розп'яття і Голгофи,
Хтось за нас колись вже
воскресав.

Світ за мить, за крок до катастрофи, «Господи, помилуй!» - на вустах. Розпинають душу України На хрестах лукавства та незгод... Дай прозрінь, воскреслий Божий Сину, Зберегти нам в єдності НАРОД!

«Молитва за Україну»

*Божже! Не розчаровуйся в Україні, Вір,
що мине важка пора,
Розквітне пишний цвіт калини
В садах достатку і добра.*

Вкраїнці, українці, земляки! Мої сучасники й мої нащадки!
Єднайте націю у всі віки. Поділена не встоїть - може впасти!

Хлопець.

Ми всі, Вкраїни доньки і сини, Подбаймо про добробут
сторони,

Щоб українськості цілюще джерело По всіх материках щедріше
потекло.

Усі учасники беруться за руки й виконують пісню
«Україна»

*А зараз давайте ми всі разом вийдемо на шкільне подвір'я і випустимо
наших символічних голубів у небо. Нехай вони віднесуть нашу молитву до Бога,
а принесуть на Україну мир, добро, щастя і достаток.*